

Sygn. akt VI A Ca 757/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Jacek Sadowski

Sędzia SA – Małgorzata Kuracka

Sędzia SO (del.) – Magdalena Sajur – Kordula

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko L. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt III C 267/12

I oddała apelację;

II zasądza od L. B. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 757/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w W. wносиła o zasądzenie od pozwanego L. B. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym kwoty 525.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 listopada 2011 roku sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości, nakazując pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki kwotę 525.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ponadto nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6.563,00 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka została zwolniona.

Pozwany L. B. od powyższego nakazu zapłaty wniósł zarzuty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W odpowiedzi na zarzuty powódka wniosła o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 12 września 2013 roku Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie utrzymał w mocy powyższy nakaz zapłaty z dnia 10 listopada 2011.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 24 lutego 2010 roku w O. powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i pozwany L. B. zawarli umowę pożyczki. Na mocy tej umowy powódka udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 525.000,00 zł. W § 2 umowy ustalono, że powódka jako pożyczkodawca będzie dokonywała wypłat kwot pożyczki w ratach, zgodnie z żądaniem pożyczkobiorcy, odpowiednio do wysokości udzielonej pożyczki. Cała kwota pożyczki dla pożyczkobiorcy miała zostać wypłacona do dnia 31 maja 2010 roku. Pozwany został zobowiązany do spłaty pożyczki najpóźniej do dnia 1 sierpnia 2010 roku. W § 4 umowy wskazano, że w przypadku jakiegokolwiek opóźnienia w spłacie pożyczki naliczane będą odsetki ustawowe za zwłokę od dnia wymagalności do dnia faktycznej zapłaty. Nadto w umowie zastrzeżono, że zabezpieczeniem spłaty pożyczki będzie ustanowienie przez pozwanego hipoteki zwykłej na nieruchomości, położonej w miejscowości D., gmina W., stanowiącej działki o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 24.855 m², dla której Sąd Rejonowy w Otwocku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Pozwany był współwłaścicielem w/w nieruchomości na zasadach małżeńskiej wspólności ustawowej wraz z B. B.. W § 3 ust. 3 umowy wskazano, iż pozwany załączył zgodę żony na obciążenie nieruchomości hipoteką zwykłą. Strony ustaliły, że ustanowienie hipoteki zwykłej na nieruchomości celem zabezpieczenia kwoty pożyczki nastąpi w terminie późniejszym, na wezwanie pożyczkodawcy. Pozwany zobowiązał się, że do aktu notarialnego ustanawiającego hipotekę stawi się również jego żona, celem wyrażenia zgody na obciążenie nieruchomości hipoteką. Umowa pożyczki w imieniu powódki została podpisana przez pozwanego, działającego jako wspólnik powodowej spółki.

Powódka wypłaciła pozwanemu kwotę objętą umową pożyczki.

W dniu 2 marca 2010 roku pozwany i jego żona zawarli umowę majątkową małżeńską, mocą której z dniem 2 marca 2010 roku ustanowili w ich małżeństwie ustrój rozdzielności majątkowej oraz umowę o częściowy podział majątku wspólnego w ten sposób, że B. B. nabyła nieruchomość składającą się z działek o numerze ewidencyjnym (...), położoną w D., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Wykonując zabezpieczenie hipoteczne B. B. ustanowiła na tej nieruchomości hipotekę umowną zwykłą w kwocie 525.000,00 zł celem zabezpieczenia spłaty wierzytelności przez pozwanego. W dziale IV tej księgi wieczystej pod numerem (...) figuruje hipoteka umowna zwykła w kwocie 1.235.397,26 zł z odsetkami stałymi w celu zabezpieczenia spłaty kredytu, z terminem zapłaty do dnia 7 czerwca 2024 roku na rzecz (...) Bank SA w W., pod numerem 6 figuruje hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 864.778,08 zł z odsetkami obliczanymi według zmiennej stopy procentowej, inne opłaty oraz należności uboczne od kredytu z terminem zapłaty do dnia 7 czerwca 2024 roku na rzecz (...) Bank SA w W., pod numerem 7 figuruje hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 240.000,00 zł z odsetkami zmiennymi, zabezpieczająca kredyt wraz z odsetkami, z terminem zapłaty do dnia 10 listopada 2010 roku na rzecz Banku (...) SA w O..

Pozwany w dniu 4 marca 2010 roku złożył deklarację w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych, z tytułu umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2010 roku. Pozwany nie spłacił pożyczki.

W dniu 5 maja 2011 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 525.000,00 zł. W okresie od 1 stycznia 2010 roku do 10 marca 2011 roku prezesem zarządu powodowej spółki był M. B., od 11 marca 2010 roku do chwili obecnej prezesem zarządu jest M. Z.. W dniu podpisania umowy pożyczki udziałowcami powodowej spółki byli: L. B. posiadający 400 udziałów i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością posiadająca 100 udziałów, reprezentowana przez S. S..

Pozwany prowadził poza tym razem z synem M. B. działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) s.c. L. B., M. B.. Kiedy spółka ta utraciła zdolność kredytową, pozwany założył jednoosobową spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) Sp. z o.o., której głównym celem było zaciągnięcie kredytu bankowego, zabezpieczonego hipoteką ustanowioną na majątku prywatnym pozwanego i jego żony, który miał być przeznaczony na spłatę zobowiązań spółki cywilnej. Udziałowcami powodowej spółki na dzień 31 grudnia 2010 roku byli: (...) Spółka Akcyjna w W. posiadająca 250 udziałów, reprezentowana przez T. N., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. posiadająca 150 udziałów i B. B. posiadająca 100 udziałów. Powodowa spółka utraciła płynność finansową. W dniu

27 maja 2011 roku M. Z. jako prezes zarządu powodowej spółki złożyła w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie wniosek o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej likwidację majątku. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy odrzucił wniosek o upadłość z powodu braku środków niezbędnych do przeprowadzenia upadłości.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, iż rozstrzygnięcie co do zasadności roszczenia sprowadzało się do ustalenia, czy strony istotnie zawarły skuteczną, ważną umowę pożyczki i czy istotnie umowa pożyczki została wykonana, a pozwany nie spełnił świadczenia, do którego był zobowiązany.

Dokonując subsumpcji na gruncie art. 720 k.c. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powódka przedłożyła kopię umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2010 roku, zaś świadek M. B. zeznał, iż pozwany zgodził się na warunki umowy pożyczki i ją podpisał. Fakt zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki potwierdził również pozwany: „Dlatego zgodziłem się na podpisanie tej umowy, tłumacząc jednocześnie sobie nie wnikając w wielkość sumy, że będąc współnikiem w 90% spółki pożyczam sam sobie” - k. 224. W spornej umowie nie zamieszczono zapisu o wydaniu pozwanemu jako pożyczkobiorcy objętej umową kwoty pieniędzy. Strony ustaliły, że powódka będzie dokonywała wypłat kwot pożyczki w ratach, zgodnie z żądaniem pozwanego, jako pożyczkobiorcy, odpowiednio do wysokości udzielonej pożyczki, a cała kwota pożyczki zostanie wypłacona w terminie do 31 maja 2010 roku. Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty nie kwestionował, że otrzymał kwotę pożyczki dochodzoną w obecnym postępowaniu. Świadek M. B. zeznał, że wskazana w umowie kwota zgadza się z wypłatami dokonywanymi przez pozwanego. Pozwany zapłacił podatek od czynności prawnej.

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany nie wykazał, by umowa miała charakter pozorny ze względu na inny cel czynności, niż deklarowany w umowie.

Bezspornie pozwany wraz synem prowadzili działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, która miała kłopoty finansowe z powodu utraty zdolności kredytowej. Powódka posiadała zaś środki pieniężne, umożliwiające udzielenie spółce cywilnej wsparcia finansowego. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że do essentialia negotii umowy pożyczki nie należy sposób korzystania z przedmiotu pożyczki. Dalsze wyjaśnienia pozwanego Sąd uznał za zawile, niespójne i wzajemnie sprzeczne. Pozwany podnosił, że kwota pożyczki miała zostać potrącona z należnościami wynikającymi z faktur jakie (...) s.c. miała wystawić za usługi świadczone na rzecz powódki. Na poparcie tych twierdzeń pozwany nie przedstawił jednak żadnego dokumentu rozliczeniowego, czy też faktury VAT, która mogłaby świadczyć o wykonaniu usług. Wiarygodność twierdzeń pozwanego obniżał brak z jego strony konsekwencji w prezentowaniu stanowiska procesowego. Już po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, w dalszym toku postępowania, pozwany podnosił nowe twierdzenia i zarzuty, które były sprzeczne z pierwotnymi.

Powoływane przez pozwanego okoliczności - zaistnienie zmian w składzie współników oraz zmian we władzach powodowej spółki, utrata płynności finansowej powódki i przyczyny, które do tego doprowadziły, nielojalność S. S. – Sąd Okręgowy uznał natomiast za niedotyczące istoty sprawy. Natomiast pozwany nie zwrócił przedmiotu pożyczki.

Apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości złożył pozwany, który zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, art 328 §2 k.p.c., polegające na nieustaleniu i nie odniesieniu się w treści uzasadnienia wyroku do okoliczności faktycznych, w sytuacji, gdy pozwany podnosił zarzut pozorności umowy pożyczki, na którego potwierdzenie przywoływał szereg okoliczności faktycznych, mających miejsce przed oraz po zawarciu umowy;

2. naruszenie prawa materialnego, art. 210 § 1 k.s.h., w zw. z art, 240 k.s.h., w zw. z art. 17 §1 k.s.h. w zw. z art. 252 § k.s.h. w zw. z art. 720 k.c., poprzez niezastosowanie i poprzez przyjęcie, iż umowa pożyczki została skutecznie zawarta, podczas gdy była ona obarczona wadą bezwzględnej nieważności wynikającą z wadliwej reprezentacji spółki, a spowodowaną wadliwym ustanowieniem pełnomocnika przez Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników;

3. naruszenie prawa materialnego, art. 65 §2 k.c., poprzez jego pominięcie, to jest nieprzeprowadzenie wykładni treści umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2010 roku, podczas gdy pozwany podnosił zarzut odmiennego celu oraz zamiaru stron umowy;

4. naruszenie prawa materialnego, art 83 §1 w zw. z art 506 §1 w zw. z art. 5 k.c., poprzez niezastosowanie, polegające na nierozpatrzeniu zarzutu pozorności umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2010 roku oraz związanych z zawarciem umowy okoliczności faktycznych, podczas gdy z uwagi na zasady współżycia społecznego podnoszone okoliczności przemawiają za uznaniem pozorności umowy pożyczki,

5. naruszenie prawa procesowego, art. 227, art. 231, art. 233 §1 k.p.c., poprzez nieustalenie i niewyjaśnienie okoliczności faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, takich jak nieważności umowy pożyczki, okoliczności faktycznych zaistniałych przed oraz po zawarciu umowy pożyczki, mających, wpływ na ustalenie rzeczywistego celu umowy pożyczki, a także poprzez nieuzasadnione nadanie wiarygodności i mocy dowodowej literalnemu brzmieniu umowy pożyczki z dnia 24 lutego 2010 roku.

Podnosząc powyższe skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 10 listopada 2011 roku w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna, zaś zaskarżony wyrok, mimo częściowo błędnego uzasadnienia, ostatecznie odpowiada prawu. Niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy odniósł się w wystarczający sposób do zarzutu pozorności umowy, który uznał za niezasadny, wskazując, iż do essentialia negotii umowy pożyczki nie należy sposób korzystania z przedmiotu pożyczki, co wynika wprost z treści jego uzasadnienia / str. 6-7 tj. k-258-259/. Natomiast zarzut zawarty w pkt. 5. petitum apelacji, mimo jego treści, w istocie zmierza do podważenia prawidłowości dokonanej przez Sąd subsumpcji. Kwestia ważności umowy może być bowiem rozpatrywana w płaszczyźnie oceny prawidłowości zastosowanego prawa, nie zaś ustaleń faktycznych, dlatego też zostanie omówiona wespół z pozostałymi zarzutami naruszenia prawa materialnego.

W pierwszej kolejności odnosząc się do ustaleń faktycznych Sądu I instancji, które wymagały częściowej korekty, Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, iż podziela dokonane ustalenia: co do treści podpisanej umowy pożyczki z dnia 24.02.2010r., faktu wypłacenia pozwanemu środków, na które opiewała ta umowa, zawarcia przez pozwanego i jego żonę B. B. umów odnośnie rozdzielności majątkowej, częściowego podziału majątku, ustanowienia hipoteki, celem zabezpieczenia pożyczki, złożenia deklaracji podatkowej w tym przedmiocie/ tj. pożyczki/ i treści księgi wieczystej dotyczącej nieruchomości, na której dokonano zabezpieczenia. Ustalenia te wynikają ze złożonych do akt, powołanych przez Sąd I instancji dokumentów. Nie była również sporna między stronami wypłata środków w kwocie 525 000 zł na rzecz pozwanego, co wynika zarówno z treści zarzutów pozwanego od nakazu zapłaty, apelacji, jak i zeznań stron oraz świadka M. B.. Sąd Apelacyjny ustalił ponadto, iż Spółka (...) Sp. z o.o. została wpisana do rejestru w dniu 31.03.2009 r. Prezesem zarządu od początku jej działania do marca 2010 r. był M. B., od marca 2010 r. funkcję tę do chwili obecnej pełni M. Z.. W dacie podpisania umowy pożyczki z dnia 24.02.2010 r. współnikami spółki byli pozwany /450 udziałów/ oraz A. S. /50 udziałów/. W dniu 23.04.2010 r. jako udziałowcy zostali wpisani do KRS-u: B. B. /100 udziałów/, (...) Sp. z o.o. /150 udziałów/ i (...) spółka akcyjna /250 udziałów/. Podmioty te figurują tam do chwili obecnej. W międzyczasie w stosunku do spółki prowadzone było postępowanie upadłościowe XGu 181/11, które zakończyło się wydaniem przez Sąd w dniu 5.07.2011 r. postanowieniem o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości, które uprawomocniło się w dniu 13.07.2011 r. / okoliczności niesporne, odpisy KRS-u k-19 i nast., k-345 i nast., notatka służbowa- k 344/. Pozwany poza tym prowadził z synem M. B. działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) s.c. L. B., M. B.. Kiedy spółka ta utraciła zdolność kredytową i wpadła w kłopoty finansowe założono powodową spółkę, której głównym celem było zaciągnięcie kredytu bankowego /zabezpieczonego na majątku żony pozwanego/, który miał być przeznaczony na spłatę zobowiązań spółki cywilnej oraz finansowanie jej bieżącej działalności /twierdzenia pozwanego zawarte w zarzutach, zeznania pozwanego, zeznania M. B./.. Pozwany

na przestrzeni około roku, w okresie 2009 r. - 2010r., wypłacił ze spółki (...) Sp. z o.o. dochodzoną pozwem kwotę / okoliczności niesporne, zeznania strony powodowej - k 223, twierdzenia apelacji -k 266/.

Przechodząc do subsumpcji dokonanych ustaleń faktycznych należy wskazać, iż niezasadny okazał się zarzut zawarty w pkt. 2 petitum apelacji. Stronie pozwanej umknęło, iż pozwany nigdy nie pełnił funkcji Prezesa Zarządu powodowej spółki, co wynika jasno ze złożonych w sprawie odpisów KRS-u spółki, a zatem art. 210 § 1 ksh w zw. art. 17 § 1 ksh nie będzie miał zastosowania. Należy zauważyć jednak, iż zawierając umowę pisemną pożyczki z dnia 24.02.2010 r. z L. B., powodowa spółka była reprezentowana przez tegoż pozwanego /umowa k-14 i nast./. Pełnomocnictwo do zawarcia umowy zawierała, w § 4, uchwała Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. z dnia 27 sierpnia 2009 r. Tymczasem istotnie, jak zasadnie podnosi apelujący, z treści protokołu Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki z dnia 27 sierpnia 2009 r. nie wynika, że zostało ono prawidłowo zwołane/ protokół - k 17, lista obecności – k. 18/.W tej sytuacji będzie miał zastosowanie art. 240 ksh, z którego wynika, iż uchwały można powziąć mimo braku formalnego zwołania, jeżeli był reprezentowany cały kapitał. Tymczasem z powołanych wyżej dokumentów wynika, iż na Zgromadzeniu był tylko jeden udziałowiec, pozwany L. B., nie było zaś A. S., a zatem przedmiotowa uchwała jest nieważna stosownie do treści wyżej wskazanego przepisu. Natomiast upływ terminów określonych w § 3 art. 252 nie wyłącza możliwości podniesienia zarzutu nieważności uchwały, w tym przesłankowo w innej sprawie. W tej sytuacji należy uznać, iż pozwany nie dysponował pełnomocnictwem do zawarcia umowy pożyczki ze sobą samym w imieniu spółki. W związku z tym zastosowanie znajdzie art. 103 k.c., z którego wynika, iż czynność ta jest nieważna, skoro nie było w ogóle wyznaczonego terminu na potwierdzenie umowy i do takiego potwierdzenia nie doszło. Nie oznacza to jednak, iż między stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki wcześniej. Należy zauważyć bowiem, iż środki finansowe, będące przedmiotem sprawy, zostały wypłacone pozwanemu już dużo wcześniej, przed datą pisemnej „umowy”, na przestrzeni około roku w okresie 2009 r. – 2010 r., co wynika nie tylko z twierdzeń stron i zeznań stron, ale i zeznań świadka, poprzedniego prezesa zarządu, M. B.: „Kwota w umowie pożyczki zgadza się dziwnym trafem z wypłatami, które my dokonaliśmy” /k 200 /. W tej sytuacji należało uznać, iż strony, tj. powodowa spółka i pozwany, zawarły już w roku 2009 r. per facta concludentia umowę pożyczki, z pełną akceptacją ówczesnego Prezesa Zarządu spółki, na mocy której pozwany wypłacił w wyżej wskazanym czasie, kilkoma transzami, dochodzoną pozwem kwotę w łącznej wysokości 525 000 zł. Suma ta zatem, stosownie do treści art. 720 § 1 k.c., winna być przez pozwanego zwrócona. Jako termin umówionego zwrotu należało przyjąć dzień 1 sierpnia 2010 r., skoro pozwany w pisemnej umowie /nie wiedząc, iż jest nieważna/ zadeklarował i potwierdził wolę zwrotu pożyczonej sumy do tej daty, tj. 1 sierpnia 2010 r. Natomiast zarzut naruszenia art. 65§ 2 k.c., jak i art. 65 § w zw. art. 83 § 1 k.c. należy uznać za chybiony, albowiem cel na który mają być przeznaczone środki z umowy pożyczki jest obojętny z punktu widzenia jej essentialii negotii, co zasadnie zauważył Sąd I instancji. Jest zatem irrelevantne czy pozwany przeznaczył przedmiotowe środki na potrzeby własne czy też finansowanie podmiotu, w którym posiadał udziały, tym bardziej, iż stosownie do treści art. 864 k.c. za zobowiązania spółki wspólnicy odpowiadają solidarnie, przy czym każdy wspólnik odpowiada za całość zobowiązań spółki całym swoim majątkiem. Brak jest jednocześnie jakichkolwiek dowodów, iż rozliczenie środków miało polegać nie na zwrocie pożyczonej kwoty, lecz w ramach dalszej umowy czy konkretnie wymiany usług ze strony spółki cywilnej na rzecz spółki z o.o., zwłaszcza, iż nie złożono żadnych dokumentów, w tym faktur, ani jakichkolwiek innych dowodów, z których wynikałoby, iż jakiegokolwiek usługi przez spółkę cywilną zostały wykonane. Twierdzenia pozwanego o pozorności umowy nie zostały zatem w ogóle wykazane, tym bardziej, iż środki finansowe zostały z powodowej spółki zabrane i nieoddane, a żadne aktywa do niej nie wpłynęły. To zatem pozwany zachował się w sposób sprzeczny z zawartą umową, nie zwracając środków i niczego w zamian nie oferując, zaś trudno doszukać się przyczyn dla których również zasady współzycia społecznego miałyby uzasadniać wniosek o pozorności umowy. Zupełnie chybiona jest też teza o dokonaniu rzekomej nowacji wcześniejszego zobowiązania, skoro porozumienie z dnia 6 kwietnia 2011 r., na które powołuje się skarżący zostało zawarte między innymi stronami /k-77 i nast./. Teza ta jedynie może wskazywać, iż skarżący w istocie, wbrew swoim pozostałym twierdzeniom, przyznaje istnienie przedmiotowego zobowiązania. Niezasadne są również wywody apelującego, jakoby zasady współzycia społecznego miałyby się sprzeciwiać uwzględnieniu powództwa. Skoro pozwany pobrał tak znaczne środki ze spółki na potrzeby swojej, innej działalności, to logicznym było hipoteczne zabezpieczenie dokonanej pożyczki. Było to normalne, zgodne z prawem, przyjęte w takiej sytuacji działanie, brak jest jakichkolwiek podstaw aby uznać, iż naruszało ono jakiegokolwiek normy, takowych konkretnie zresztą pozwany w apelacji nie wskazał. Natomiast złożony w

apelacji wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w innej sprawie, III C 146/12/ między pozwanym a inną osobą/ z jednej strony należało uznać za spóźniony /art. 381 k.p.c./, z drugiej strony nieprzydatny, albowiem poglądy prawne Sądu wyrażone w uzasadnieniu w innej sprawie nie wiążą sądu w niniejszej, nawet jeżeli dotyczą tych samych okoliczności faktycznych /art. 365 § 1 kpc i 366 k.p.c. a contrario/. Podlegał on zatem oddaleniu. Dlatego też uznając, iż między stronami doszło do zawarcia ważnej umowy pożyczki, której kwota nie została zwrócona, orzeczenie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe i odpowiadające treści art.720 § 1 k.c. Już natomiast zupełnie ubocznie należy dodać, iż w sytuacji gdyby przyjąć, iż nie doszło do umowy pożyczki, choć Sąd Apelacyjny z wyżej wskazanych przyczyn tej tezy nie podziela, to należałoby uznać, iż doszło do zaboru mienia Spółki ze strony pozwanego, a zatem deliktu, co implikowałoby również obowiązek zwrotu tejże kwoty na podstawie art. 415 k.c., względnie art. 405 k.c. w zw. art. 409 k.c., gdyż pozwany winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu nienależnie pobranej sumy / żadne świadczenia ze strony spółki cywilnej na rzecz powodowej nie zostały wykazane/.

W związku z powyższym z mocy art. 385 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c. w zw. art 98 § i 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.